

maaske var Forstillelse? . . . Men han fik ikke Tid til andet end netop at gribe Tanken i Flugten for at slippe den igen. Foruroliget af hans Tavshed standsede Fru Engelhardt pludselig sit Spil, rejste sig og lagde bagfra sine fyldige Arme omkring hans Hals, idet hun tvang hans Hoved bagover, saa deres Blikke mødtes. I flere Minutter udforskede de hinanden uden at tale. Nu og da dalede bløde, bedøvende Kys ned over hans Pande, hans Øjne, hans Kinder . . . indtil hendes Læber med ét søgte hans Mund og med pludselig Vildhed sugede sig fast dèr ligesom for aldrig at slippe den mere. Saa hviskede hun ham ind i Øret: »Lad os gaa;« og uden at ville vente paa Kaffen og Likørerne, som hun dog selv havde bestilt, tog hun sit Ydertøj paa; hvorefter de kørte hen til et Hotel, i hvis Bog de lod sig indskrive som Hr. og Fru Svendsen fra Aarhus.

Men Gang efter Gang i Nattens Løb, mens Per laa vaagen ved hendes Side i det halvt oplyste Kammer, sneg den mørke Mistanke sig atter over ham med stedse uafviseligere Magt og voldtog ham tilsidst som et knugende Mareridt. Med helt uhyggelig Klarhed fremtraadte efterhaanden for ham hine Nattetimer i Neergaards Stue. Han erindrede sig pludselig Ord, som han knap nok havde hørt, Betoninger, som han den Gang slet ikke havde lagt Mærke til, men som nu gjorde ham baade kold og varm. Han genoplevede som